

Jan Kowalczyk

Bieniewo, pow. Pruszków

Informator Archeologiczny : badania 2, 29-30

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BIENIEWO, pow. Pruszków

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadził dr Jan Kowalozyk. Finansowało PMA. Drugi sezon badań. Gmentarzysko z okresu neolitu /kultura amfor kulistych/.

W roku bieżącym, w dniach od 10 do 24.X, otwarto wykop na południowy zachód od grobu. Stwierdzono w nim resztki konstrukcji, zapewne drewniano-ziemnej o kształcie prostokątnym i rozmiarach 10m x 1,5m. Konstrukcja ta w narożnikach, oraz mniej więcej pośrodku, zaznaczona była 9-ma dużymi kamieniami. Jej dłuższe ściany boczne rysowały się bardzo wyraźnie w postaci czarnych smug po spalonym drewnie /zachowały się duże kawałki węgla/. Poprzeczny pas spalenizny znajdował się również w pobliżu środka komory.

Na dnie odkryto trzy skupiska zębów zwierzęcych, zapewne krowich. Wielkość komory oraz rozmieszczenie zębów wskazują, że znajdować się tu musiały pochówki całych zwierząt, których szkielety uległy rozkładowi w piaszczystej glebie.

W kilku miejscach na różnych głębokościach, ale w obrębie komory z pochówkami zwierzęcymi, znaleziono drobne ułamki naczyń kultury amfor kulistych.

Występowanie szczątków zwierzęcych w kulturze amfor kulistych jest - jak wiadomo - zjawiskiem bardzo częstym. Jednak znalezienie tych szczątków w pewnej odległości od grobu ludzkiego /i niewątpliwie z nim związanych/ wskazuje na możliwość ścisłych powiązań niektórych tzw. grobów zwierzęcych /uważanych za pochówki odrębne/ z grobami ludzkimi. Także interpretacja śladów węgla drzewnych w grobach jako ognisk obrzędowych nie zawsze jest słuszna. Mogą to być również /i bardzo często są/ ślady drewnianych konstrukcji, które

zostały w pewnym momencie spalone.

BIENKOWICE, pow. Racibórz

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Opolu

Badania prowadzi? mgr Andrzej Kudła. Finansowa? WKZ w Opolu.

Pierwszy sezon badań. Osada z okresu neolitu i z epoki brązu /?/

Prace podjęto w dniach 4.V - 6.VI, na skutek zagrożenia stanowiska eksploatacją kruszywa. Stanowisko znajduje się na południowy zachód od centrum wsi, zajmując część wzgórz ciągnących się wzdłuż: lewego brzegu rzeki Cyny. Prace zabezpieczające przeprowadzono na terenie dwóch znajdujących się tam żwirowni.

W obrębie żwirowni należącej do ob. Karola Tomiczka założono wykop zabezpieczający /wykop I, o wym. 6x2m/, eksplorując zalegające tam nawarstwienia kultury Łużyckiej. Przebadano również resztki jam osadniczych /obiekty 1,2,3/, odsłoniętych w trakcie wybierania kruszywa.

W obrębie żwirowni należącej do ob. Jana Krakowczyka objęto wykopem II /50 m²/ najbardziej zagrożony obszar wzdłuż krawędzi żwirowni. Przebadano do calca nawarstwienia z okresu kultury Łużyckiej i neolitu.

Odsłonięte w wykopie I fragmenty czterech ziemianek i czterech jam gospodarczych, dostarczyły dużej ilości materiału zabytkowego, głównie neolitycznego /kilka tysięcy ułamków ceramiki i kilkadziesiąt zabytków specjalnych/.

CAŁCOWANIE, pow. Otwock

patrz paleolit i mezolit